

Løn i Dag, end de havde i 1914. Jeg synes, det er farligt, at Rigsdagen ved sine Debatter stadig omtaler denne Sag, thi der er jo et gammelt Ordsprog, der siger, at man kan lyve saa længe, til man selv tror paa Løgnen; der er i alt Fald andre, der kan gøre det. Og dette er ikke overensstemmende med de virkelige Forhold. Den Statistik, der blev udsendt til Rigsdagens Medlemmer fra Statistisk Departement, siger intet afgørende med Hensyn til Lønningerne her i Landet. Den siger, at Lønningerne er saa og saa meget for ca. 88 000—90 000 Arbejdere her i Landet, men det er jo ikke en Gang Fjerdedelen af de Arbejdere, der lever af Industri og Haandværk, og for det langt overvejende Antal af Arbejdere har man saaledes ingen Oplysning om, hvad deres Lønning er. Denne Statistiks Materiale indsamles gennem Dansk Arbejdsgiverforening, men denne kan ikke faa sine Medlemmer til at indsende Skemaerne saa regelmæssigt eller i saa stor Udstrækning, at Materialet kan faa nævneværdig Betydning. Jeg vil fastslaa, at dette er Forholdet. Men det er den Statistik, som baade de Konservative og Venstre stadig bygger paa, ogsaa naar de taler paa Møder ude i Landet. Folk, der lever under helt andre Forhold, og som hører saadant, faar da det Indtryk, at Industriens og Haandværkets Arbejdere inde i Byerne lever et storartet Liv. I Dag kan vi købe tyske Herre- eller Damestøvler af ganske udmærket Forarbejdelse for en 12 000—13 000 Mark. Der kommer selvfølgelig nogen Told paa, men det er dog forholdsvis lidt, og vi kan sikkert have den Støvle her i Landet for 3, højst 4 Kr. Hvem i al Verden vilde kunne kræve, at vi skulde kunne konkurrere med noget saadant? Det er jo komplet umuligt. Det er derfor givet, at i samme Øjeblik Rigsdagen ophæver Loven, maa de paagældende Fabriker lukke, det vil blive en ganske naturlig Følge af den Beslutning, og det maa vi da tage paa vort Ansvar. Nu er det givet, at navnlig disse Arbejdere er blevet meget nervøse, og det samme gælder ogsaa Arbejderne i Tobaksindustrien.

Jeg synes, enhver maa kunne være enig med mig i, at det først er nu, at den Importregulering, der er foretaget vedrørende disse to Industrier, skal vise, hvad den duer til. Da Loven blev vedtaget i August i Fjor, var alle vore Magasiner fyldt med Fodtøj og udenlandske Cigarer. Disse Mængder skulde først forbruges, og først nu begynder i Virkeligheden denne Regulering at virke.

Jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse citere et Svar, som den højtærede Handelsminister har givet Fodtøjsarbejderne og -fabrikanterne, og som jeg finder noget mærkeligt. Med disse Forhold for Øje henvendte vi os den 16. Januar til Ministeren for at gøre ham de mest indtrængende Forestillinger angaaende den foreliggende Situation for vort Fags Arbejdsforhold og for Nødvendigheden af, at Loven fornyes ud over den 1. April, og saa længe de abnorme Forhold hersker. Vi fik en venlig Modtagelse, men derudover intet af det, vi ønskede, da Ministerens Forklaring gik ud paa, at der allerede var taget saa afgjort Stilling til denne Sag, at al Tale om Fornyelse af Loven var udelukket. Det vil med andre Ord sige, at det, vi her taler om, ingen Steder har hjemme, thi efter den Udtalelse fra den højtærede Handelsminister er Sagen jo for Regeringens Vedkommende afgjort allerede den 16. Januar, og saa synes jeg, at man meget hellere maatte have sagt til os her: I kan spare jer al Ulejlighed med at søge at overbevise Regeringen, for det er ganske unødvendigt, Sagen er allerede i Orden, Loven er faktisk ophævet.

Jeg har med en Gruppe Arbejdere at gøre, som er meget vanskeligt stillet, og vi har allerede først i December Maaned sammen med det paagældende Fags Arbejdsgivere henvendt os til den højtærede Handelsminister for om muligt at faa grebet ind i disse Forhold. Kopien af Andragendet har jeg her, det er meget høfligt skrevet, men noget Svar derpaa har hverken dette Fags Arbejdsgivere eller Arbejdere indtil nu faaet. Der paavises i dette Andragende, at der er en Mængde arbejdsløse, som ikke har nogen Udsigt til at komme i Arbejde, og man er saa beskedent, at man foreløbig for at faa disse Mennesker i Arbejde kun ønsker at faa en Regulering gennemført, som vil befri os for en Fjerdedel af Importen. Men heller ikke det har man kunnet gaa med til, i alt Fald har vi indtil nu ikke faaet noget som helst Svar, men maaske vi kan faa det her, naar nu den højtærede Minister tager Ordet.

Vi har f. Eks. en Industri, hvor der før var beskæftiget 600 Mennesker, nemlig vor Pianoindustri. Det er en Kendsgerning, at vi her i Landet er i Stand til at producere lige saa udmærkede Pianoer som noget andet Land. Ikke desto mindre er dette Fag blevet fuldstændig ødelagt paa Grund af den tyske Konkurrence. I 1922 er der indført 3 232 Fortepianoer, og af